

Povești de Crăciun

Ilustrații de Alexia Udriște

Iași • 2020

Cuprins

De ce e bradul mereu verde? (<i>după Florence Holbrooke</i>)	3
Elfii și cizmarul (<i>după Frații Grimm</i>)	6
Crăciunul special al lui Papa Panov (<i>după Lev Tolstoi</i>)	10
Babuška (<i>basm rusesc</i>)	15
Bradul (<i>după H.C. Andersen</i>).....	16
Zăpădița (<i>basm rusesc</i>).....	20
Micuța Piccola (<i>după Nora A. Smith</i>)	23
Mănușa (<i>poveste populară ucraineană</i>).....	26
Crăiasa Zăpezii (<i>după H.C. Andersen</i>)	30
Băiețelul din turtă dulce (<i>poveste populară</i>)	35
Darul magilor (<i>după Charles Dickens</i>)	37
Cucul de Crăciun (<i>după Frances Browne</i>)	41
Colindă de Crăciun (<i>după Charles Dickens</i>)	47
Scrisoare de la Moș Crăciun (<i>de Mark Twain</i>)	50
Răpirea lui Moș Crăciun (<i>după L. Frank Baum</i>)	53
Noaptea Sfântă (<i>după Selma Lagerlöf</i>)	59
Fetița cu chibrituri (<i>după H.C. Andersen</i>).....	62

DE CE E BRADUL MEREU VERDE?

după Florence Holbrook

Era o zi friguroasă de toamnă. Cerul se acoperise cu nori plumburii, iar bruma pudrase frunzele cu ace mărunte de gheață. Toate păsările zburaseră deja spre țările calde, unde aveau să aștepte primăvara, doar o privighetoare cu aripa ruptă rămăsese în urmă. N-ar fi rezistat zborului lung, dar nici frigul iernii nu știa cum să-l îndure. Neștiind ce să facă, s-a îndreptat spre pădure.

— Poate copacii îmi vor ține de cald, și-a spus ea.

Așa că a țopăit până la un mesteacăn argintiu, primul care i-a ieșit în cale.

— Măreț mesteacăn, mă lași să mă adăpostesc până la primăvară între crengile tale? a întrebat privighetoarea.

— Câtă îndrăzneală! a pufnit mesteacănul. La iarnă trebuie să am grijă de frunzele mele, n-am timp de tine! Pleacă imediat!

Pasărea a țopăit mâhnită mai departe, până a ajuns dinaintea unui stejar falnic:

— O, stejar maiestuos, mă lași să mă adăpostesc până la primăvară între crengile tale?

— Ha! Altceva mai bun de făcut crezi că n-am? De parcă n-aș ști că nu vrei decât să-mi mănânci toate ghindele! Pleacă imediat!

Tristă, privighetoarea s-a oprit dinaintea unei sălcii pletoase:

— Dragă salcie, mă lași să mă adăpostesc până la primăvară între crengile tale?

— Nu vorbesc cu necunoscuții. Te rog să pleci! s-a încruntat salcia.

Biata pasăre nu mai știa încotro s-o apuce. Dar a țopăit mai departe, cu aripa strânsă, aproape plângând de frig și durere. Deodată, crengile unui brad s-au aplecat asupra ei a auzit o voce blândă:

— Încotro, micuță privighetoare?

— Nici eu nu știu... Niciun copac nu mă primește să mă adăpostesc între crengile lui, iar aripa ruptă nu mă lasă să zbor.

— Păi de ce nu-ți faci cuibul între crengile mele? Uite, cetina e mai deasă aici și te-ai putea încălzi.

— Și... aș putea să rămân până la primăvară? șopti privighetoarea, cu emoție.

— Da, mi-ar plăcea să te am oaspete în iarna asta!

Lângă brad se înălța un pin semeț, care a promis să-i ajute și să-i ferească de vântul puternic al iernii. Mai încolo, un ienupăr a întins și el o crenguță de ajutor și i-a promis privighetorii hrană pe săturate: bobیțele de ienupăr sunt foarte bune pentru păsări! Și uite-așa, cu ajutorul celor trei prieteni, privighetoarea avea acum un cuib călduros, ferit de vânt, și suficiente bobیțe cât să nu moară de foame peste iarnă.

Copacii de la marginea pădurii s-au mirat:

— Eu prefer să nu-mi bat capul cu necunoscuți, a zis salcia.

— N-am vrut să-mi pun ghindele la bătaie, a recunoscut stejarul.

— De ce-aș vrea să am grijă de-o zburătoare ciudată?! a întrebat mesteacănul cu indiferență.

Cei trei copaci erau foarte mândri de purtarea lor.

În seara aceea, Vântul de Miazănoapte s-a apropiat de pădure. A pufnit de câteva ori, în joacă, și suflarea lui înghețată a scuturat frunzele copacilor. Tare mult îi mai plăcea să vadă crengile goale, era distracția lui preferată! Așa că s-a dus la tatăl său, Regele Crivăț, și l-a întrebat:

— Tată, pot să spulber toate frunzele copacilor?

— Nu. Copacii care au fost buni cu privighetoarea pot să-și păstreze frunzișul.

Așa că Vântul de Miazănoapte nu s-a atins de ei, iar bradul, pinul și ienupărul au rămas verzi întreaga iarnă. Și verzi sunt încă, deși privighetoarea a zburat, de atunci, de multe ori până în țările calde și înapoi...

ELFII ȘI CIZMARUL

după Frații Grimm

Căciunul era aproape, dar în căsuța cizmarului cel sărac nu se simțea aer de sărbătoare. Lemnele pentru foc erau pe terminate – tocmai acum, când gerul decora ferestrele cu flori de gheață –, iar cizmarul nu mai avea decât o singură bucată de piele, care-i ajungea taman pentru o pereche de ghete.

În seara aceea, cizmarul și-a pregătit și rânduit cu grijă uneltele, cu gândul să se apuce de lucru dis-de-diminează. Dar, în zori, când intră în atelier, rămase mut de uimire: pe masă, perechea de ghete era gata făcută! Pielea fusese croită perfect, iar cusăturile erau desăvârșite! Cizmarul le întoarse pe toate părțile, dar nu putu să le găsească niciun cusur.

Curând, clinchetul clopoțelului de la intrare vesti un client. Bărbatul ceru să probeze o pereche de ghete, care i se potriviră atât de bine, încât plăti pentru ele de două ori prețul cerut de cizmar.

Bucuros, cizmarul cumpără lemne și suficientă piele pentru două perechi de ghete. Seara, își pregăti din nou toate cele trebuincioase ca să înceapă lucrul în zori și merse să se culce.

Înainte de răsăritul soarelui, cizmarul intră în atelier. Dar, ce să vezi? Pe masuța de lucru stăteau două perechi de ghete noi, gata lustruite.

— Mare minune! mormăi cizmarul în barbă, nemaștiind ce să creadă.

Ghetele s-au vândut, din nou, în doar câteva ore, iar din banii primiți cizmarul și-a cumpărat piele cât pentru patru perechi de ghete. Însă taina prin care, dimineța, lucrul era gata făcut nu-i dădea pace.

— Oare cine se strecoară, noaptea, în atelierul meu? Nu-i lucru curat, femeie, să știi! și-a arătat cizmarul îngrijorarea în fața nevastă-sii.

— Păi hai să vedem! Lăsăm lumânarea aprinsă și ne ascundem în spatele dulapului!

Zis și făcut! În acea seară, cizmarul și soția sa nu s-au dus la culcare, ci s-au ascuns în atelier, așteptând să vadă prin ce minune ajung ghetele gata făcute dimineța.

Respect pentru omul și cămin

Așteptarea nu le-a fost lungă: nu bătuse încă miezul nopții când, de nicăieri, au apărut doi spiriduși. Plini de veselie, s-au apucat de lucru: au tăiat pielea, au croit ghetetele, au cusut talpa și au pus șireturi. Cât ai bate din palme, încălțările erau gata! Mulțumiți, spiridușii și-au admirat o clipă lucrul, apoi au dispărut, chicotind.

Cizmarului și nevastei lui încă nu le venea să-și creadă ochilor: spiridușii, despre care auziseră doar în poveștile din bătrâni, existau!

— Știi ce, bărbate? zise nevasta cizmarului, după o lungă tăcere. Spiridușii ne-au ajutat să câștigăm bani frumoși, așa că trebuie să găsim o cale să-i răsplătim. Sigur mai ai pe undeva câteva peticuțe din piele: fă-le, te rog, câte o pereche de cizme pe măsură! Iar eu am să caut niște stofe mai groase din care am să le croiesc pantaloni, cămăși și jachete, că-i ger și mă tem să nu răcească, așa firavi cum sunt.

La miezul nopții următoare, spiridușii au venit, ca de fiecare dată, gata să se apuce de treabă. Doar că, în locul materialelor cizmarului, pe masă îi așteptau veșminte noi și câte o pereche de cizmulițe din piele. Văzând cadourile, au început să bată din palme de bucurie: în sfârșit, cineva se gândise și la ei! Obișnuiți să-i bucure pe oameni, nu se așteptau să fie ei, acum, cei bucurați. Și-au luat darurile și au plecat veseli, nu înainte de a scrijeli câteva cuvinte pe o bucățică de hârtie.

Dimineață, cizmarul și-a pus ochelarii și a citit: „Vă mulțumim! Cine face o bucurie cuiva, va fi de o mie de ori binecuvântat!”.

De atunci, spiridușii nu l-au mai vizitat pe cizmar, dar nici cizmarul nu a mai dus lipsă de nimic, ci a trăit fericit alături de nevasta lui până la adânci bătrâneți.

Crăciunul special al lui Papa Panov

după Lev Tolstoi

Era Ajunul Crăciunului și toată lumea de pe strada bătrânului cizmar Papa Panov era veselă. Cu obrații îmbujorați de ger, copiii râdeau și se dădeau cu săniile. La ferestre licăreau brazii împodobiți, iar din bucătărie mirosea a cozonaci și turtă dulce.

Papa Panov a deschis ușa, trăgând în piept aerul rece al serii. Altădată zâmbitori, ochii bătrânului s-au umplut dintr-odată de lacrimi, la amintirea Crăciunurilor de altădată, pe vremea când soția lui trăia, iar copiii se zbenguiau în fața casei. Și-a șters ochii cu mâneca hainei și a zăvorât bine ușa. Și-a făcut un ceai fierbinte și s-a afundat în fotoliu, deschizând Biblia la pasajul despre nașterea lui Iisus Hristos. Dând paginile și aflând că Iosif și Maria n-au găsit pe nimeni care să-i găzduiască în drumul lor spre Bethleem, a mormăit mâhnit:

— Ce oameni...! Dacă Iosif și Maria ar fi bătut la ușa mea, i-aș fi lăsat să doarmă în pat, iar eu m-aș fi întins pe dușumea. Iar pe pruncul Iisus l-aș fi acoperit cu o plapumă groasă, ca să nu răcească!

Citind mai departe că magii i-au adus lui Iisus daruri alese, fruntea i s-a întunecat de tristețe:

— Eu n-aș fi avut ce să-i dăruiesc...

A stat o clipă pe gânduri, apoi s-a ridicat brusc, ca și cum și-ar fi amintit ceva. S-a îndreptat de șale și s-a dus la dulap, de unde a scos o cutiuță prăfuită.

În cutiuță era o pereche minusculă de pantofi din piele.

— Ah, perfect! Sunt la fel de frumoși cum îmi aminteam! Uite că are și cizmarul sărac ce să-i dăruiască lui Iisus!

Întorcându-se în fotoliu, Papa Panov a luat din nou Biblia să citească. Dar poate de la ceaiul fierbinte sau fiindcă era deja seară, literele au început să-i danseze dinaintea ochilor, iar bătrânul a căzut într-un somn adânc.

În vis, ușa căsuței s-a deschis și, din prag, o voce blândă i-a spus:

— Papa Panov, ți-ai dorit să mă întâlnești, așa că mâine, de Crăciun, am să-ți fac o vizită. Uită-te bine după mine, însă, fiindcă n-am să-ți spun cine sunt!

Când s-a trezit din somn Papa Panov, era deja dimineață. Bătrânul și-a întins trupul amorțit și a zâmbit: fără îndoială, în vis îi apăruse chiar Iisus! Ziua de Crăciun avea, așadar, să fie specială!

Vesel, a pus ceaiul pe foc și a privit pe fereastră: oare dincotro avea să vină Iisus? Strada era însă pustie. Doar măturătorul, cu hainele lui ponosite, ieșise la lucru. Părea trist și înfrigurat, așa că Papa Panov a deschis ușa și i-a strigat:

— Hei, vino să bei niște ceai, să te mai încălzești nițel!

Măturătorului nu i-a venit să creadă:

— Credeam că bunătatea oamenilor a fost luată de vântul tăios de afară, a spus cu blândețe omul.

În timp ce bărbatul își bea ceaiul și se încălzea lângă sobă, Papa Panov privea pe fereastră nerăbdător.

— Aștepti pe cineva? l-a întrebat măturătorul.

Bătrânul cizmar i-a povestit visul, iar bărbatul a zâmbit:

— Mie mi-ai făcut cel mai frumos cadou de Crăciun, așa că sper să ți se împlinească și ție dorința!

După ce măturătorul a plecat, strada a rămas multă vreme pustie. Papa Panov a pus supa pe foc și s-a întors la fereastră.

